

розмежування юрисдикції українських судів, зокрема у сфері захисту прав інтелектуальної власності. З урахуванням позитивного міжнародного досвіду, впровадження в судову систему інституту захисту прав інтелектуальної власності є досить обґрунтованим і доцільним. Діяльність такого спеціалізованого інституту в системі судової влади дозволить максимально професійно та ефективно здійснювати захист прав інтелектуальної власності.

Список використаних джерел:

1. Резолюція 78 (8) Комітету міністрів про юридичну допомогу та консультації від 02.03.1978 № (78) 8, (78)8. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_132.

2. Сердюк В. Право на судовий захист у контексті змагальності сторін. Слово Національної школи суддів України. № 1. 2012. С. 101–110.

3. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.

4. Дігтяр А. О. Актуальні проблеми адміністративно-правового статусу Вищого суду з питань інтелектуальної власності. Юридичний науковий електронний журнал. № 6. 2017. С. 196–198. URL: http://www.lsej.org.ua/6_2017/58.pdf.

5. Канарик Ю. С., Петлюк В. О. Актуальні питання створення Вищого суду з питань інтелектуальної власності. Юридичний науковий електронний журнал. № 5. 2017. С. 67–69.

УДК 338.242

МАРЧУК Л. С.,
*аспірант Національного технічного університету
«Харківського політехнічного інституту»,
кафедра менеджменту інноваційного підприємництва та
міжнародних економічних відносин*

**МЕХАНІЗМ КОМЕРЦІАЛІЗАЦІЇ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО
ПОТЕНЦІАЛУ МАШИНОБУДІВНОГО ПІДПРИЄМСТВА**

Використання об'єктів інтелектуальної власності у господарсько-правовій діяльності машинобудівного підприємства здійснюють-

ся шляхом комерціалізації. В цьому процесі активну роль відіграють чотири учасники, а саме: автор об'єкту інтелектуальної власності, партнер, менеджер, інвестор. Сам механізм комерціалізації являє собою відтворення руху інтелектуального капіталу з ціллю одержання кінцевого продукту.

Для менеджера цей капітал має дві основні складові: інтелектуальний потенціал та людський капітал, які в свою чергу створюють інновації і те, що можна впровадити, тобто, інтелектуальні ресурси. Деякі з інтелектуальних ресурсів, котрі мають вищу комерціалізацію мають право на охорону і набувають стану інтелектуальної власності [1].

Комерціалізація інтелектуальної власності потрібна в економіці для того, щоб реалізувати плани інвестора, точніше — можливість збагачення (доходи повинні переважати над витратами з суттєвим надлишком). В такому випадку капітал (інтелектуальний) набуває споживчих якостей у вигляді інтелектуальної власності. Отримання такого надлишку є ключовим аспектом діяльності підприємства і бізнесу в цілому. Щоб отримати надлишок — підприємства інвестують кошти на придбання конкретних факторів виробництва (елементів капіталу), в цьому випадку інвестиції виступають в ролі виробничого капіталу та мають ціль створити додаткову вартість та інтелектуальний потенціал. Для одержання поставленої цілі необхідно продати інтелектуальні ресурси у грошовій формі [2–3].

Згідно чинного законодавства України процес комерціалізації інтелектуальної власності виникає у разі використання результатів людської інтелектуальної діяльності на основі укладання конкретних договорів. Наприклад, між власниками чи співвласниками патентів, ліцензій з метою отримання винагороди за право використання об'єктів промислової власності тощо. Оформлення договорів стосовно передачі права власності здійснюється у письмовій формі та реєструється в порядку передбаченому законодавством України [4–5].

Таким чином, з економічної та фінансової точки зору — інтелектуальна власність (та її ресурси, зокрема інтелектуальний потенціал) в умовах комерціалізації дає змогу отримувати дохід підприємству за її рахунок, при цьому додатково одержувати ефективність в процесі використання об'єктів власності.

Список використаних джерел:

1. Перерва П. Г. Управління інноваційною діяльністю // Маркетинг: Підручник / О. А. Старостіна, Н. П. Гончарова, Є. В. Крикавський, та ін., за ред. О. А. Старостіної. – К. : Знання, 2009. – 1070 с.

2. Перерва П. Г. Економіка та організація інноваційної діяльності: підручник / П.Г. Перерва; за ред. П. Г. Перерви, С. А. Меховича, М. І. Погорелова – Харків НТУ «ХПІ», 2008 – С. 1080.

3. Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.ua>.

4. Перерва П. Г., Марчук Л. С. // Інтелектуальний потенціал як економічна категорія Вісник Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" (економічні науки) : зб. наук. пр. – Харків : НТУ "ХПІ", 2018. – № 15 (1291). – С. 53-63.

5. Марчук Л. С. Методики розрахунку інтелектуального потенціалу підприємства / Л. С. Марчук // Вісник Національного технічного університету "Харківський політехнічний інститут" (економічні науки) : зб. наук. пр. – Харків : НТУ "ХПІ", 2018. – № 20 (1296). – С. 95-101.

УДК 65.027

НАЗАРЕНКО С. М.,

*аспірант, Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»*

МАЙСТРО Д. С.,

*студентка, Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»*

ОСНОВНІ ЗАСАДИ ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ АУТСОРСИНГУ

За останні десятиліття в світовій теорії та практиці значний розвиток отримав достатньо новий підхід до організації діяльності компанії, який отримав назву аутсорсинг. Адже в сучасному світі глобальної конкуренції саме аутсорсинг є універсальним засобом підвищення конкурентоспроможності за рахунок зниження витрат та раціоналізації виробничої та керівничої діяльності.

В умовах економічної глобалізації розподіл праці та виробнича кооперація відкривають нові перспективи для запровадження принципів організації та керування виробничою діяльністю [1].

Якщо детальніше дослідити еволюцію поняття «аутсорсинг», можна підкреслити той факт що в тій чи іншій формі він використовувався ще у 20-х роках ХХ ст.